

ПЕРЕЦЬ

РЕСПУБЛІКА

Олексій КОХАН

МОСКОВСЬКЕ «БЛОХОРОДІЄ» і ХАХЛЯЦЬКІ ОРАКУЛИ

Проходять роки, віки, міняються ландшафти, клімат, а паршуки ніби переповзають з епохи в епоху, з покоління у покоління. Із покоління у покоління переповзає і їхня смердюча імперська жадоба і тупа кацапська маячня. Позавчора була «єдина – неделимая». Вчора – «союз нерушимий», а сьогодні – «русский мір». З хамською «аргументацією» тупих затуліних, що українці – «ето русские, которые жили на окраине России»... І з юдиною продажною «прімкнувшиє» до імперської погані – погані гібридної. Як каже Ваня Молдаван: «Тіпа путінського глашатая «Українського вибора», який на крові та костях невинного люду прагне стати губернатором маячної новоросії».

Таке вже було. У 1914 році губернатор Полтавщини доповідав міністру внутрішніх справ:

«...Пункт 9. Необходимо субсидировать некоторые газеты в Киеве, Харькове, Полтаве, Екатеринославе и др. с целью борьбы против украинцев; в газетах указывать тождество великороссов с украинцами и объяснять, что малорусский язык образовался путем колонизации русского языка в прежние времена; разъяснять, что Украина – означает окраину России и Польши и что никогда украинского народа не было; доказывать необходимость великорусского языка как общегосударственного и литературного, что малорусский, как простонародный, не имеет ни литературы, ни будущности...»

Пункт 10. Всеми способами искоренять употребление названий «Украина» и «украинский»...

Пункт 11. Стараться, чтобы евреи не примкнули к украинскому движению...»

Слава Богу, розумні й порядні євреї нарешті примкнули. А продажна жидова, об'єднавшись із продажною хахломанією, і далі служать вивихнутому кацапетському «блехородію». Паплюжать Україну, українців, українську культуру, мову, будь-яку українськість.

Бо у кожному стаді є паршива вівця. Тому й не бракує тупих баранів.

На свою сторінку в Інтернеті я помістив уривок із книжки «РОЗДУМИ ЛЕГКОВАЖНОГО»... Про природу зрад. Прочи-

тав невеличкий відгук пана Ростислава В.: «Цікавий і серйозний текст. Ніколи раніше про це не читав. Але він написаний у 2013 році... А як пан Дудар зараз ставиться до того, що багато хто намагається в усьому звинуватити владу, зокрема Президента? В тому числі у зраді».

Пане Ростиславе! У книжці, з якої цей уривок, ще багато такого, чого ви ще не читали... Щодо мого ставлення до нашої влади. Теперішньої.

Я – сатирик, а не тупий критикан. Моя місія акцентувати на вади влади, допомагати їм позбутися, допомагати Україні виборсатися з «братерського» болота, очиститися, а не сіяти своїм словом смуту. Щодо особи самого Президента. Дякуймо Богові, що маємо такого. Бо коли надивишся на ті «вила» і ті «крила» у верховній баламутарні, коли наслухаєшся їхнього «народолюбного» верещання, коли по селах начуєшся лякалок промосковських пошпиків, коли відчуєш на собі, як чиновні глисти, що залишилися в державному організмі ще з часів «соціалізму з людським лицем», висмоктують з народу останні соки, ще й тероризують його психіку загадковими «боргами», коли з екранів телевізорів приплудні оракули своїми «кривими дзеркалами» розпалюють ворожнечу і будять ненависть, а «квартильні соплі» під виглядом гумористичних соусів плюють в очі народові українофобською отрутою, то думаєш: «А де ж патріоти України?! Невже залишилися лише ті, що гинуть у боях проти путінських шакалів?»

На мій погляд, Президент робить усе, що може зробити. Давайте допомагати будувати, а не руйнувати. Придивімося один до одного, сусід до сусіда, батьки до дітей. Що робимо МИ??? Чи завжди ми правдиві, принципові, безкомпромісні, не байдужі?

Пригадаймо ще раз слова Бруно Ясенського: «Не бійтеся ворога. Найгірше, що він може зробити – убити вас. Не бійтеся друга. Найгірше, що він може вчинити – вас зрадити. Бійтеся байдужих. З їхньої мовчазної згоди відбуваються і зради, і вбивства»...

Євген ДУДАР.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

– Я сам ледве ноги пересуваю... Терпи чоловіче!

ВСІ – НА ВИБОРУ!

НА МАСОВЕ ВИСУВАННЯ КАНДИДАТІВ У...

Особисто-електоральне.

Я, мабуть, розумний не вПовні,
Як кажуть продвинуті – «вата».
Он скільки пенків пишномовних
Вже мною біжать керувати.

Знов бачу знайомі обличчя...
Вони ж, блін, уже керували!
Не раз, і не два, і не тричі...
І стільки ж в нас кризи й обвали!

Та щось в мене, певно, на морді,
Що враз викликає хотіння
Мене загнзудати спогорда,
Не маючи розуму й вміння.

НА РІЗНОТИК

Про еліту хочу слово мовити.
З'ясувалось, як тут не крути:
Є бажання в неї все очолити,
І немає вміння – повести.

НА НОВОГО СТАРОГО КАНДИДАТА М.

Був мером бувалим він. Словом,
З законами знався на «ти».
Тепер висувається знову.
Напевне, щось недомутив.

НА ПЕРЕДВИБОРНУ МЕТУШНЮ У ПОЛТАВІ

Прокинулась «Совість України»
(Є партії дивні у нас!)
И гадає тепер без упину,
Що добре зробити б для мас?

Пожвавились пенсіонери,
Готують торби і кульки.
За гречку і мавпочку мером
Обрали б вони залюбки.

Й допоки в нас гречка – мірило
Талантів людських і ума,
То й будемо жити, як бидло,
Яке «мають» всі за корма.

НА ТАК ЗВАНОГО СЕПАРАТИСТА

Здається він грізним й завзятим...
Та є одне сутнісне «ню»:
Якщо автомат відібрати,
То вийде звичайний гівнюк.

НА ДІАЛЕКТИЧНУ ЄДНІСТЬ ЕЛЕКТОРАТУ І ОБРАНИХ

Невже тільки наша – проблема ця:
Простий, важкодумний народ
До хитрих брехлів тупо тягнеться
І зирить їм віддано в рот?

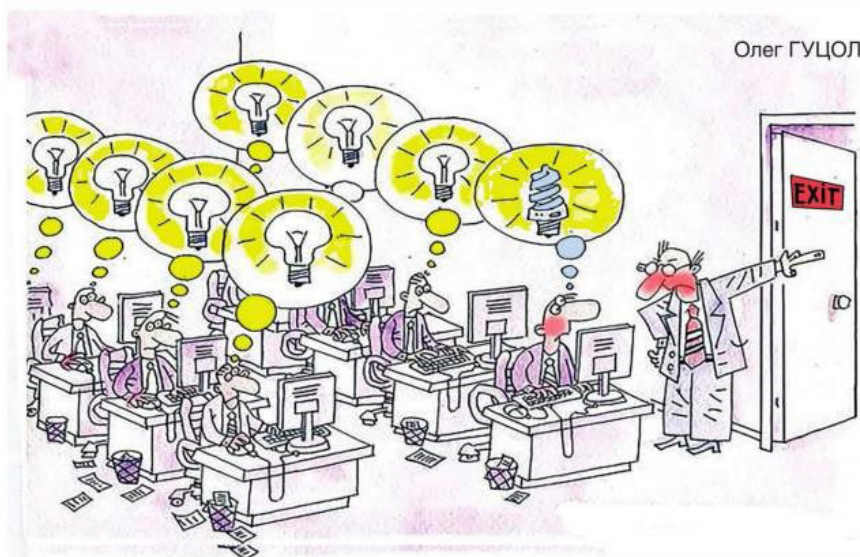
Є, певно, взаємна симпатія
Між бражками цими двома:
Бракує ума першій братії.
Вчить друга її... Й не дарма.

Павло СТОРОЖЕНКО.

МО-ВІЗМИ

- ☐ Добре живе той, у кого високі паркани.
- ☐ Мрія зрівняти село з містом змінилась на потуги хоч якось його зберегти.
- ☐ Сьогодні далі завтрашнього дня рідко хто заглядає.
- ☐ Від жінок можна чого завгодно чекати. Щось як викинуть!
Наприклад, моя викинула стіл...
- ☐ Як швидко просувається черга, коли тебе в ній немає!
- ☐ Нелегко зібратись на теплу розмову, коли телефонують о третій ранку.
- ☐ Якщо чоловік без жінки як без рук, його варто вважати інвалідом?
- ☐ Стати мільйонером можна і за допомогою дружини: чим довше вона буде скаржитись на нестачу грошей, тим більше їх повинно бути.
- ☐ Ніби кожна жінка уміє готувати, але не кожний чоловік уміє все те їсти.
- ☐ Чоловік завжди доб'ється того, причому в першу чергу, без чого обійдеться жінка.
- ☐ У кого скільки грошей, на таку суму й виглядає його щастя.
- ☐ Непереливки кролику, якщо за порадою звертаються і до ветеринара, і до кухаря.
- ☐ Якщо не забивати собі голову всім тим, що навколо відбувається, то здається, що жити можна.

Василь МОМОТЮК.

Олег ГУЦОЛ

Валерій ЧМИРЬОВ

МАТЕМАТИКА ЯК ЗБРОЯ СУЧАСНОГО ПРОЛЕТАРІАТУ

Фейлетон

З і своїм давнім знайомим я бачуся рідко. Здебільшого на громадських заходах. Він мій один з кращих агентів впливу, хоча про це йому не відомо. Його агентурне псевдо «Піфагор». Кожна зустріч з ним для мене як префекта має велике значення. Річ в тім, що я гуманітарій, а він математик. І поєднує математичну логіку з життям. І от що з цього виходить.

Коли ми здивалися востаннє, мова зайшла про реформи в галузі охорони здоров'я і пенсійного забезпечення. На думку Піфагора, обидві реформи нерозривно пов'язані між собою, як катети гіпотенузою. Тільки люди, на його думку, математичну логіку ще не опанували. А якби опанували, то перестали б вірити політикам, і держава після цього припинила б своє існування. Назавжди.

– Медична реформа допоможе вирішити і проблему з дефіцитом пенсійного фонду, – впевнено заявив він. – І дуже швидко! На втіху уряду і МВФ.

– Це ж як? – не втямив я. – Нічого спільного! Я був настільки щирим, що мені навіть не довелося прикидатися дурнем, аби спровокувати його надавати роз'яснення.

– Та невже?! – не погодився й він, одразу ж стаючи у таку знайому мені позу ментора.

– Як на мене, то зв'язок між обома реформами просто очевидний!

І заходився, як завжди, розтлумачувати мені свою точку зору, як теорему тупому учневі.

– Пенсійну реформу можна вирішити двома способами: або відродити економіку, або різко зменшити кількість пенсіонерів. Перше зробити неможливо. Бо економіку приватизували не для того, щоб вона служила суспільним інтересам. Згодні?

– Згоден. Хоча й не згоден.

– А от друге цілком можливо.

– Підвищити пенсійний вік або пенсійний стаж? – вихопилося нібито мимохідь, а насправді, щоб захопити його розкритися переді мною іще більше.

– А як, на вашу думку, вік і стаж пов'язані з реформуванням охорони здоров'я? – по-сократівськи запитанням на запитання відповів він.

Я лише стенов плечима.

– Тоді краще спочатку вислухайте все, що я вам скажу!

І заходився доводити.

– Яка у нас тепер економіка?

– Ринкова! – відказав, не замислюючись.

– Як вона працює?

– На конкурентних засадах. Хороше бореться з кращим. Хто краще дбає, той більше й має.

– Отож-бо! – задоволено погодився він. – Хто тепер герой нашого часу?

І, не дочекавшись від мене відповіді, відповів сам:

– Бізнесмен. Чим більше у нього грошей, тим вищий його соціальний статус. Тим вищий його авторитет. Тим більше пошанування суспільства. Головне тепер не робота, не служіння суспільству і не діяльність на благо ближнього, а бізнес! Все у нас стає бізнесом,

а бізнес полягає в тому, щоб робити гроші хто з чого може, хоч із повітря! Узятя за приклад суддю. Як думає тепер суддя: якщо всі роблять бізнес, то я теж маю право робити бізнес. Я не можу виробляти чи продавати

товари, зате можу постановляти й продавати судові рішення. Суддя, який продає судові рішення, також стає бізнесменом і, як і кожний бізнесмен, робить гроші. І я анітрохи не здивуюся, якщо судова реформа зведеться до того, що доведеться офіційно платити не тільки за розгляд позовів, а й за рішення судів, їх продаватимуть, як на аукціоні: хто запропонує вищу ціну, на користь того буде й рішення суду.

Гадаючи, що Піфагора заносить далеко від теми, я вирішив повернути розмову у потрібний бік.

– А яке це має відношення до медицини і до виплати пенсій? – знову удав із себе ідіота.

– А те, шановний, що так само, як і суддя, мислить тепер і медичний працівник. Тепер він не рятує людей з почуття обов'язку і людинолюбства, бодай про людське око дотримуючись клятви Гіппократа, а надає їм медичні послуги, за які треба платити. Йому, як усім, теж хочеться бути бізнесменом. Та й для держави простіше, коли вся медицина перейде на самофінансування...

– За принципом дери та дай? – уточнюю я.

– Саме так!

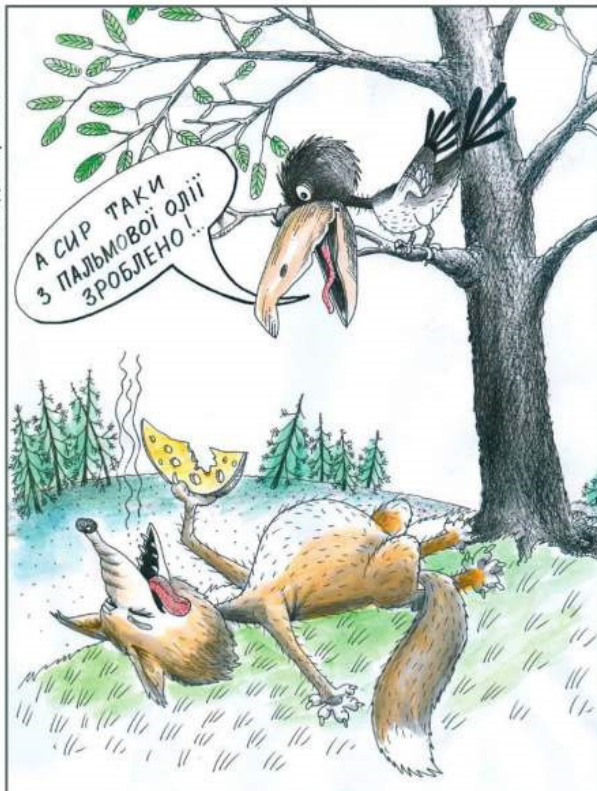
– І оце неподобство ви називаєте медичною реформою?

– Звісно! Бюджетні медичні заклади ліквідуються, їхні приміщення продаються, медпрацівники скорочуються, витрати бюджету на безоплатну медицину зводяться до нуля. Медицина комерціалізується. Усе стає платним. Хіба це не успіх?

– Але ж це робиться заради того, щоб якість лікування стала кращою, а не гіршою! Як на Заході!

– А там як? Там є і гарна техніка, і лікувальні засоби. Але медицина там надає послуги, але не лікування. Пацієнт приходить до лікаря. Платить. Лікар його оглядає і призначає аналізи вашої платоспроможності. Платні. Якщо аналізи платоспроможності позитивні й обладдйливі, він дістає довідник, виписує

Володимир СОЛОНЬКО

«Вареніки» на Подолі

Сидить москаль на прилавку,
Прищурює очі
Так і знати: москалина
Вареників хоче.

Хоче бідний вареників.
То й ніщо питати!
Та тільки їх по-нашому
Не вміє назвати...

.....
«Варенікі! Варенікі!»
Та й пішов із хати.

Степан РУДАНСЬКИЙ. «Варенікі»

На Подолі ростовським номером засвітивсь КамАЗ. За кермом побачили Івана Іванича Бублика. Відразу згадався чийсь поблажливий сарказм з приводу «киевской народной республики».

Та що ж це Київ, українська столиця чи

«Поле Гуляй»?

...Тим часом Іван Іванич мотор примирливо глушить. Гінця «русского мира» підкріпитись кличуть

«Пироговая «Николай», а головне, – о, чудасія! – «Вареничная «Катюша»...

Микола ЦИВІРКО.

з довідника рецепт і плату за нього. На цьому лікар свою місію виконав. До кладовища він пацієнта більше не супроводжує, махає йому рукою, благословляючи в останню путь. Лікарі передають пацієнта один одному, як естафетну паличку, і по черзі обдирають, мов липку. І всі діють строго за довідником. Лікар не несе відповідальності за невідале лікування, якщо підтвердить, що від довідника не відступив. У лікарнях лікуються тільки ті, кому дозволяють кошти.

– Слухайте, така система охорони здоров'я це просто якась ремонтна майстерня, а не лікувальний заклад! – не втримався я. – Де індивідуальний підхід до пацієнта? Де медичний нагляд? Де увага? Де спостереження? Де співчуття? Де стосунки лікаря й хворого? Так можна ремонтувати лише праски і холодильники! Але ж люди – не машини! А лікування – не ремонт! Це якось не по-людськи!

По очах агента побачив, що я не зовсім безнадійний і мислю вже у правильному напрямку.

– Згоден! – кивнув він твердо. – Таке лікування нагадує скоріше станцію технічного обслуговування автомобілів, ніж поліклініку чи лікарню. Нам пропонують перетворити систему охорони здоров'я на медичне СТО, до якої пацієнти звертаються з тілесними недугами, як до годинникового майстра з поламаним будильником.

– Так оце і є суть медичної реформи? Але ці засади годяться лише для медицини катастроф і нещасних випадків! Та й то з натяжкою! – Сами така медицина нам і пропонується. Вона має запобігати лише гострим випадкам. Вкололи, дали, перев'язали... А далі кожен рятується сам. Наскільки дозволить гаманець... Як тільки лікарі зазирнуть у ваш гаманець, возитися з вами більше не будуть! Клятва Гіппократа залишиться в минулому!

Помовчавши, я не знайшов нічого кращого, як сказати:

– Це якось не в'яжеться з моїми уявленнями про медицину. Яка ж це медицина? Це комерційна індустрія на нещастях. І чи є вона у такому разі в передових країнах взагалі?

Мій агент тільки усміхнувся.

– Медицина там є, а от лікування для всіх немає. Воно вибіркове. Захворіти там – це катастрофа. Для людини. Для родини. Тому в деяких особливо передових країнах вже прийнято закон про еутаназію – примусове умиротворення хворих. Приходиш до лікаря на прийом, а тебе автоматично передають у ритуальну службу. За згоди родичів. А вони як спадкоємці завжди згодні. Але вже обго-

ворюється й питання про позбавлення життя літніх людей, які досягли критичного віку. Дожив до старості, то помирай, а не хочеш, то тобі допоможуть. Завдяки реформі все це з'явиться незабаром і в нас.

У почуте вірити не хотілося. Але довелося. Бо у нас інакше просто не було.

– До еутаназії у нас, скоріше за все, не дійде, – вимовив я. – Поки що. І не зразу. А от без грошей уже й тепер не полікуєшся. А якщо пройде така реформа, то й поготів! Як на мене, то все треба зробити інакше: спочатку провести пенсійну реформу і підвищити пенсії, і тільки після цього реформувати систему охорони здоров'я! Чи не можна було б поміняти ці реформи місцями?

– А от тут, дорогий, ви якраз і помиляєтеся! – переможно мовив Піфагор. – Бо якщо зробити по-вашому, реформи не матимуть жодного сенсу!

І після цього він зробив ефектний висновок у звичному для нього дусі, за що й дістав від мене агентурне прізвисько «Піфагор»:

– От ми і розв'язали наше рівняння з двома невідомими. Вмикаємо математичну логіку! – урочисто мовив він і підніс догори свого пальця. – Якщо довести в Україні реформування системи охорони здоров'я до кінця, то робити пенсійну реформу вже просто не доведеться! Втямили? Дві реформи в одній! Це наочна математична модель оптимізації реформ. Немає сумніву, що саме на такий результат автори реформ і розраховують!

Коментарі були зайві. А таємні плани влади розкриті.

І я вкотре переконався, що агент Піфагор – це мій золотий фонд і справжня для мене як київського префекта Веселої республіки «Перець» знахідка. Він точно міг би заткнути за пояс самого Паркінсона з його законами, і я не сумніваюся, що заткнув би, якби науково не звихнувся іще в математичному інтернаті на своїх кривих і точках або виїхав вчасно за кордон. А так нехай краще працює на «Перець», аби тільки не на владу. Бо він там так наоптимізує, що ой-йо-йой!

Ми попрощалися до наступної акції громадянського протесту. І я вкотре переконався, що математична логіка – страшна і вкрай небезпечна сила. Її слід було б взагалі заборонити в Україні, як вогнепальну зброю. Або карате. А людей, які її опанували, краще було б тримати на спеціальному обліку, а ще краще – під вартою. Бажано у «Перці». Для особистого користування. Бо якщо усі люди, не дай Боже, опанують математичну логіку, то нікого стане дури-ти, і політики просто не зможуть провести в Україні жодної реформи. І якщо таке станеться, то МВФ перестане давати їм гроші на продовження реформ. І тоді, чого доброго, у жовтні, коли викопають картоплю, знову відбудеться пролетарська революція. Адже все відбувається згідно з безсмертним ученням: ті, що внизу, нічого нового не хочуть, а ті, що вгорі, давно нічого не можуть...

Тарас КІНЬКО,
префект Київського міського
сміхового округу.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

– Запиши, Петровичу, у звіті: з браконьєрством на річці покінчено.

Малюнки Володимира СОЛОНЬКО

На окрайці території, де стовбичать високої терикони, вивершені із гільз стрілецької зброї та артилерійських систем, триває збройна лихоманка. Тутешні шахти (точніше, те, що від них ще залишилося) стали на ударну вахту видобутку і підняття на-гора потужної зброї, запаси якої виявили у підземеллях. Як водиться, цей трудовий ентузіазм підтримали місцеві газети, вибухнувши заголовками: «Дамо «республіці» побільше танків!», «Ще вчора 100 реактивних систем залпового вогню «Град» за місяць були рекордом, а сьогодні – це норма!», «Перевиконаємо квартальний план по видобутку зенітно-ракетних комплексів «Бук»!». До продуктивного промислу залучилися навіть нелегали на «копанках» і зробили свій скромний внесок: відкопали у тісних примітивних норах добрий десяток 203-міліметрових самохідних артилерійських установок «Піон».

А днями на шахті імені, даруйте, Мотороли відбулася урочиста подія – тут підняли на-гора найпершу важку вогнеметну систему «Буратіно», здатну випалювати все живе на величезній площі. Бригаду гірників, якій доручили витягти на поверхню цю страшну зброю, зустрічали не тільки вже відкоркованими пляшками і налитими чарками, а й з телекамерами.

– Т-ю-ю, а що тут такого? – ніяково низав плечима бригадир, витираючи піт з лоба. – Там (він показав пальцем під ноги) цього добра ще вистачає! І як нам скажуть звідти (брудний палець штрикнув догори), ми можемо навіть крейсер чи атомний підводний човен дістати! Або стратегічний бомбардувальник!..

Мабуть, так чи приблизно так повинен уявляти собі пересічний люд постійне поповнення арсеналів проросійських бандформувань на Донбасі потужною військовою технікою, боеприпасами та паливом до неї. Принаймні, у цьому недавно у Гаазі, де нарешті почали розглядати відповідний позов України, взявся переконувати представник Російської Федерації. Відкараскуючись від тривалих поставок Росією зброї на Донбас, він згадав про захоплені трофеї безпосередньо у ЗСУ ще в 2014 році. А потім, не змигнувши оком, запропонував

наступну «правдоподібну» версію: «Велика частина цих запасів залишилася у шахтах Донбасу і опинилися у повстанців».

Що ж, у пропагандистської безглуздой нісенітниці про «розп'ятого хлопчика» з'явився гідний конкурент. Бо навіть люди, далекі від специфіки роботи глибоких шахт Донбасу, розуміють – йдеться про незграбну брехню, розраховану виключно на недоумкуватих персон. А ще носії цієї ідіотичної версії для аборигенів казкової «Країни дурнів» стали живим втіленням приказки: «Чув дзвін, та не знає, де він». Адже на До-

Донбасу, вбивства та поранення тисяч людей і переклали цю відповідальність на самих жителів краю. Тобто, за пропонованою версією, це саме вони відшукали у шахтах і підняли на-гора танки, САУ, реактивні системи залпового вогню «Гради» чи «Ураган», гори-терикони боеприпасів до них і почали гатити із них навсібіч по своїх містах і селах... Проте із такою нісенітницею тепер не згодні навіть ті, хто ще два роки тому горлав: «Путін, ввіди войска!». Бо люди є ще живими свідками того, як «добрий» сусід і справді ввів сюди силу-силенну військової

нечині в районі Бахмута, де неподалік розташовані соляні шахти, дійсно є сховище старої зброї радянських часів. Та, по-перше, бойовики ще у 2014 році кілька разів намагалися захопити цей об'єкт, однак так і не змогли потрапити на його територію. А, по-друге, там зроду не було тієї важкої техніки і зброї – особливо вже не радянського, а російського виробництва, які ось вже три роки пруть на Донбас з-за кордону автомобільними шляхами і залізницею. І українська розвідка та міжнародні експерти зібрали достатньо задокументованих підтверджень пересувного «воєнторгу». Та й один із російських телеканалів недавно прохопився, що на озброєнні «армії «ДНР» зараз є аж 700 танків та 400 інших бронемашин. Щоправда, там посоромилися верзти, що їх витягли із шахт чи «копанок».

Причому примітивна «відмазка» у Гаазі росіян від своєї зброї дуже спантеличила насамперед мешканців тимчасово окупованої території гірняцького краю. Люди, які добре знають, що таке шахти, спершу глузували з неоконкретної брехні, а потім збагнули – це сміх крізь сльози. Адже «куратори» фактично відкараскалися від руйнування колись потужного потенціалу

техніки, зброї та «іхтамнет» - що стали головною причиною поступового перетворення густозаселеного регіону на пустелю, і... спритно з'їхав із теми. Мовляв, я – не я, і зброя не моя...

Страшно навіть подумати, до чого ще можуть додуматися професійні «кидали» з Кремля, перекладаючи власну відповідальність за розпалювання гібридної війни на потерпілих від неї мешканців Донбасу! Втім, ризикну назвати факт, який вони, не виключено, можуть використати у своїй збоченій уяві. Отже в окупованому нині Єнакієвому є давно закрита шахта «Юнком», де у 1979 році на глибині понад 900 метрів здійснили засекречений експериментальний ядерний вибух у мирних цілях – щоб зменшити частоту раптових викидів вугілля, породи і газу на тутешніх вугільних пластах. До чого ведуть? Майте на увазі – якщо, не доведи Господи, у терористів «ДНР» раптом з'явиться ще й ядерна зброя, на запитання про її походження вже готова відповідь. Де взяв, де взяв?.. Всіх спробують змусити повірити, що гірники її дістали із законсервованої небезпечної виробки отієї затопленої старої шахти.

Павло КУЩ.

ЗАБУДОВУЄМ СУЩІ СЛАВЕТНІ МІСТА!

*Спільний Славень
новочасних забудовників-роботодавців
та руйнівельників-працевлаштованих**

Забудовники всякі на світі бували:
забудовували й пустирі літ до ста;
забудовники нині відважні настали:
забудовуєм сущі, славетні міста!

ПРИСПІВ:

Забудовник твердо йде –
руйнівельників веде!
Руйнівельникам своїм
він – роботодавець.
Забудовник – долі пан,
він нам, бевзям, Богом дан,
нам він – мати і отець,
справжній наддержавець!

Забудовуєм древні квартали, узвози,
парки, сквери, майдани, гостинні двори –
прибуткові возводимо скрізь хмарочоси:
щоби світ роздивитись успішно згорі!

ПРИСПІВ.

Забудуєм мерю й Раду-розраду:
від фундаментів наших справно тріщини йдуть,
ми за ними йдемо – забудовники ладу, –
як мовив поет український: в майбутть!

**Виконується зведеним хором:
заспів – забудовники-роботодавці,
приспів – руйнівельники-працевлаштовані.*

Михайло СТРЕЛЬБИЦЬКИЙ.

Геннадій НАЗАРОВ

ПЕРЕРВАНИЙ ПОЛІТ

Один ансамбль з репертуаром вічним
Про «Темну ніч», «Катюшу» й «Солов'їв»
Летів на Схід з візитом артистичним
Під Новий рік до вояків своїх.

Мав співаків: солістів і хористів,
Мав костюмерів і перукарів,
Мав запальних музик і танцюристів,
Мав диригента і хормейстерів.

Він мав звання й відзнаки від держави,
Мав ордени, медалки і значки,
Мав на погонах зірочки яскраві,
Шеврони мав пістряві і стрічки.

Із цим усім десь на військовій базі
В пустельницькій сирійській глушині
Повітряні його заждали аси,
Хто знудитися встиг на чужині.

Пілотів тих втомив щоденний трилер
В кривавій вакханалії щільній,
Як бомбували браві ескадрильї
Споруди лікарняні і шкільні.

Не дочекались яструби криваві
На ті концерти в новорічний день,
Хоч як їх душі прагли без угаву
Почути хіт про «ввічливих людей»*.

Не довелося збутися бажанням
Серійних вбивць, охочих до мистецтв,
Ансамбль спіткала мить його остання
Над чорноморським небокраєм десь.

Ніхто не сподівався на ту халепу,
Хоч аварійні лайнери в Кремля,
А як би нагорода «За Алеппо»
Сіяла на концертних китеях!

Урвав Всевишній їхній хіт запеклий,
Аби творити Путлеру піар...
Тепер вони «на розігріві»** в пеклі
Горляють свій палкий репертуар...

* «Ввічливі люди» або «зелені чоловічки» – евфемізм для означення військовиків ЗС РФ в одностроях без елементів мілітарної приналежності, таку ж назву отримав пісенний гімн з репертуару академічного ансамблю пісні і танцю російської армії.

** «На розігріві» (концертний термін) – виступ у першому відділенні концерту менш іменитих виконавців.

Володимир МОГИЛЮК.

Малюнки Валерія ЧМИРЬОВА

– Наша Зозуляста уклала з Лисом угоду про позитивне утримання...

БОЧКА БЕЗ КЛЕПКИ

Від статків, що сьогодні
Народні слуги мають,
Не тільки владні сайти,
А й мізки «зависають».

Навіщо таку владу
Ти дарував нам, Боже?!
Та це ж бездонна бочка
Та ще й без клепки, схоже.

СЛАВА КОРУПЦІЇ!

Немає лиха без добра,
Як і нема добра без лиха.
Була Україна довгий час
Ніким не відана і тиха.

А нині відають про нас
Всі континенти і держави!
Щоб не корупція, хіба
Ми набули б такої слави?

ЕКСКУРСІЯ

Позашлюбне дитинчатко
Знаного магната
На екскурсію прибігло
В кабінет до тата.

А там – одні святі лики
Та горді постави:
Від Матері Спасителя
До вождів держави.

– Оце, синку, – каже тато, –
Свята Божа мати.
Вона мене вберігає,
Щоб не сів за ґрати.

– А он, татку, за тобою,
Хто це на іконі?
– Це, мій синку, освячений...
Злодій у законі.

НЕ УТІШАЙТЕСЬ!

Якщо ви краденим добром
Зрівнялися з богами
І на руках у вас уже
Квиточки на Багами –

Не утішайтесь! Жодне зло
Покари не минає.
Народ народжує богів,
Народ і – розпинає.

Олексій БОЙКО.

с. Пиків Калинівського району на Вінниччині.

ІРОНІЗМИ

Спогади Колобка: коли я був ще тепленьким і м'якеньким...
Робота – не вовк. Їсть тебе довго і нудно.
Медовий місяць теж, буває, закінчується алергією.
Його серце відкрите назустріч людям. Потрібним людям.
Знання – сила. Велика сила компромату.
І я там був, мед-пиво пив би, але мені не наливали...

Надія СЕМЕНА.

Володимир СОЛОНЬКО

Якось святкового дня зупинився біля одного з комерційних кіосків, що в центрі шахтарського Червонограда. Без будь-якої конкретної мети, просто розглядав яскраву вітрину. Зовсім випадково став свідком зустрічі двох літніх чоловіків і їх нехитрого діалогу. Про що можуть вести мову пенсіонери? Звичайно

щодень поверталася думка у літа своєї юності, натхненно розповідала малим про ті далекі та прекрасні роки. А на запитання щодо швидкоплинності життя відповіла зі зрозумілою сумною інтонацією: «Ось так і промайнуло усе, ніби в одні двері увійшла, а в інші вийшла. Тепер хоч цапки скачи, а минулого не повернеш».

ПОРА ОСІНЬОЇ ВДЯЧНОСТІ

Сентиментальний фейлетон

ж, про життя-буття, і найцінніше, що є, – здоров'я. Щодо цього багатства, то один із співрозмовників лише хитро посміхнувся – «є, мовляв, ще порох у порохівницях». Другий із розумінням погодився: «Кожен старий був молодим і дужим, зате не кожен молодий буде старим»... Статечний дядечко не став розшифровувати своєї дотепності, ця влучна фраза запам'яталась – ось, виявляється як розуміє філософію буття шістдесятирічний чоловік.

«Осінь життя, як і осінь року, треба із вдячністю приймати», – співає популярна кіноартистка. З нею важко не погодитися. Здавалося б, сивочолим людям немає вже куди квапитись – влаштовані діти і внуки підрастають, – тільки насолоджуйся життям. Однак якась невідома сила не дає ніяк спокою – треба ще багато чого встигнути. Але дуже прикро усвідомлювати, що все є, нічого не треба, окрім молодості... Пригадується, майже дев'яносторічна сусідка

До речі, спілкування літніх людей з онуками є ще однією гранню незбагненої філософії старості. Як збагнути, що найменші нащадки охочіше спілкуються і бавляться зі своїми дідусями, бабусями, аніж із батьками? Пояснення цього «феномена» слід шукати значно глибше – у таїнах людської психіки, а не в заклопотаності тата й мами. Контактуючи з онучатами, дідусь та бабуся ніби «розцвітають» знову, неодмінно уявляють себе на тридцять років молодшими, віддаючи дітям «зеконномлені» колись любов і тепло. Та й з онуками значно легше спілкуватись, тому, що вони лише починають пізнавати світ, багато чого не знають, а, отже, як зачаровані слухають безкінечні повчальні історії. Малечі дуже подобається проводити час із літніми людьми, бо дідусь багато чого дозволяє із забороненого татом, а бабуся іноді такого дотепи підкине всім на потіху. Чим не сімейна ідилія?!

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Попри безмежну любов до внуків, слід розглянути ще одну характерну ситуацію. Йдеться про прохолодні стосунки зі своїми дітьми, котрі самі тепер стали батьками і не хочуть визнавати чийось повчань. Сивочолим чомусь неодмінно здається, що їх сприймають як «відпрацьований» матеріал, не дослухаючись до цінних порад. В їхніх очах молоді — пасивні, безвідповідальні, словом, не такі, як були вони самі колись. Але ж плин життя не спинити чи спрямувати у бажаний бік. Якби ж то молодим та енергійним той досвід і розважливості, що приходять з роками. Досягти повної гармонії у стосунках між представниками різних поколінь вочевидь нікому так і не вдасться. Та й навіщо?.. Так само, як прорахувати, хто в «зручнійшому» становищі — пенсіонер чи людина в розквіті сил, котрій невідомо, що чекає на нього через десять років, двадцять...

Престарілі, яким доводиться доживати віку в компанії таких же сивочолих, стверджують, що без молодих і дужих просто нецікаво. От і збагни людську сутність. Якось по одному із загальнонаціональних телеканалів пройшов сюжет про оstarбайтерів, котрим врешті виплатили компенсацію за роботу в неволі. Кореспондент запитував літніх людей, як же витратять вони ті солідні суми. Відповіді виявились майже однотайними: «Нам такі гроші уже без потреби. Віддамо їх дітям, у яких ще все попереду». Відчува-

лось — ех, якби можна було кілька років з плечей скинути... Ось така філософія старості...

На завершення розповім одну майже легендарну історію. В забуте Богом волинське село приїхала творча група знімати фільм про довгожителів. Спеціалісти-геронтологи також у цій компанії були. Все допитувались: що їв, що пив протягом життя, коли вставав, чи робив ранкову гімнастику, аналізи в нього різноманітні брали, діаграми порівняльні робили. Словом, замучили своєю прискіпливістю стодворічного діда, але нічого путнього так і не довідалися. Жив і живе він, бо померти ніколи. Весна підходить, треба орати-сіяти. А літо? А жнива?... Косу на плече, і гайда — на цілий день у поле. Осінь... Молотьба... Так ціпом намагається, що різні сумні думки враз позникають. Далі свіже діло — усього заготовити, зиму зустріти. Так і не помітив, що рік поза роком іде. От і набігло їх... Ніколи цей довгожитель не відмовлявся від чарочки, зазначивши, що міру треба мати.. Пожартувати був охочим й оком на гарну молодицю кинути. За щоденною роботою про болячки навіть не мав часу думати. На мою думку, це і є справжня філософія старості. Не слухати, як кажуть, віку, а жити, тішитись нащадками, поки годинник цокає на твою радість...

Олег ЛЕСЬКІВ.
м. Червоноград.

ПЕРЕДСВЯТКОВА БРЕДНЯ І ЗАКОНОДАВЧА МАТНЯ

У Верховній чергових чекали свят.
Сном солодким спав у кріслі депутат.
Сниться пану ситуація така:
до трибуни йдуть: робочий від

«станка»

(він працює вже півроку задарма),
безробітний з дошкільнятами двома,
поруч — з фабрики колишньої — касир,
із колишнього колгоспу — бригадир,
з вівцеферми, що понищена, — вівчар,
із забою — покалічений шахтар...

Обступили на трибуні мікрофон
і дієвий задавати стали тон.
— Ви тут в Раді повсякденно сидите
і народу тільки дулі даєте.
Краще б нам за ваш умаслений загін
взяли по бартеру ледачого взамін.
Він би тихо, спокійнісінько лежав
і народу працювати не заважав.
І не ліз би у політику гидку,
і жили б ми при нормальному пайку.
Бо не вистачить стопалою руки
полічити ваші джипи, літаки,
ваші вклади, що у банках бозна-де:
у місцях, які і слідчий не знайде.
А маєтки із гектарами землі —
все це грошки народні не малі;
зарплатню, в людей одібрану собі,
за їзду весь час на їхньому горбі...
А без вас країна враз піде на злет,
бо мільярдами поповниться бюджет.
— Ви потрібні нам, як зайцеві
стоп-кран, —
звідкілясь подав свій голос ветеран.
І на крайність налаштується люда:
ще секунда — і почнеться самосуд.
І обранець без трибуни й окуляр:
— Розбудіть! — кризь сон волає. —

Згинь кошмар!

Не почула зала крику. Підвела.
Адже просто вже порожньою була.
Довго пан зі сном боровся. Весь упрів,
поки, врешті, пробудитися зумів.
Він від крісла відірвав свою матню
та й пішов по депутатську зарплатню.
Йшов і думав: «Ризикові сни мої.
За шкідливість — треба збільшити її».

Леонід КУЦІЙ.
м. Вінниця.

— На бійню везуть...

Віктор ГОЛУБ

Володимир СОЛОНЬКО

Анатолій ГАЙНО

перець на передовій

З окупаційного блокнота
**«РУССКИЙ МИР» ИДЕТ —
ПЕНСИИ ВЕЗЕТ!**

Ночью прогремит
тут, там динамит:
звук духовных скреп сладчайше
к «мирянам» летит!
«Русский мир» идет,
русский дух несет,
Харькову, Одессе в радость:
дел — неспорный!
Дел неспорный:
весна — круглый год!
Гром гремит, молонья пляшет,
Возглашает рот!
Возглашает рот:
«Русский мир — не врет!
Пенсии везет на танках:
стар и млад их ждет!»
С миром — и язык,
Что не врать привык:
Слово Божье возвещает
от лица владык!
Помощь языка
На помин легка:
Он — великий и могучий,
И «калаш» — в руках.
Зови, не зови —
язык шурави
повсеместно прибавляет
дружбы и любви!
Зови, не зови
(лучше — позови!),
он уж матерно клокочет
и в твоей крови!
«Русский мир» идет —
русский дух несет,
динамитом ночи пахнут —
ночи напролет!

Маркіян МАКСИМІЛІАНОВ.
м. Амвросіївка на Донеччині.

**БОЙОВІ ЗАПОТИЛИЧНИКИ
ЗАПАСНИЙ ПЛАЦДАРМ**

«ДНРівець» шепоче
«ЛНРівцю» на вухо:
— Воювать народ не хоче.
Як же бути нам, братухо?
Певне, скоро з України
Доведеться нам тікати...
Співбесідник:
— Неодмінно
Пекло слід резервувати...

ЛЕГКОВІРНИМ
Русский мир — земний це рай
Із девізом: «Відбирай!».

Юрій БЕРЕЗА.
м. Рівне.

**ОТПУСНИКИ, НАДЕНЬТЕ ОРДЕНА!
(НАГРАДНА ПЕСЕНКА)**

Отпускники, наденьте ордена!
Вы, отдыхая, «Русский мир» стяжали,
Пощады к автохтонам вы не знали...
Отпускники, наденьте ордена!
Отпускники, наденьте ордена!
Вы и стреляли, вы и возглавляли:
Премьерами в р-р-республиках бывали...
Отпускники, наденьте ордена!
Отпускники, наденьте ордена!
Шахтеры вы, но вы — и трактористы,
Герои безшвейроннейшей конкисты, —
Отпускники, наденьте ордена!
Отпускники, наденьте ордена!
Постфактум будут на погоны звезды.
Иным постфактум — звезды на погоны...
Отпускники, наденьте ордена!
...Отпускники, какого вам рожна?!
Вы заразились р-р-республиканизмом...
Уйдите вон с Болотной, в рот вам клизма!
Не защитят вас ваши ордена!
Берите отпуск, вновь идите на...
Духовных скреп коробушка полна!

Маркіян МАКСИМІЛІАНОВ.
м. Амвросіївка на Донеччині.

МАЙМО ЛИЦЕ, КРАЯНИ!

Хто з пальм, хто з кленів, хто з беріз
Не так давно на землю зліз,
Кривий, горбатий, кожен, всяк
Нам хоче прищипить свій смак,

Навчити, хліб і сіль почім,
Розповісти, звідкіль та хто ми...
А ми слухняненько мовім,
Немов не ми тут автохтони?!

Сергій КОВАЛЬ.

ГЕН ОРДИ

Просила Путіна рідня:
— Злізь із троянського коня,
Пересядь на ішака чи поні.
Ворогів не наживеш,
Може, й довше проживеш,
Ніж бандит-агресор у законі.
Не послушався рідні,
Скаче й далі на коні
Й уявля собі, що він новітній хан.
Мабуть, так воно і є,
Ген орди узяв своє —
І любов пропала в нього до слов'ян.

В Совецькій імперії —
То сталіні, то берії,
То брєжнєви, то путіни...
Нема нікого путнього.

Аркадій МУЗИЧУК.

Сергій РЯБОКОНЬ

Олександр КОНОВАЛЕНКО

— Казанів не вистачає, тож довелося казаків і кадірівців в один казан посадити.

Олексій КОХАН

ПОЕТ - ОПТИМІСТ

Поет я маленький, але не безликий.
І в тому ще втіха моя:
Що з тих, котрі ходять сьогодні в
великих,

Багато ще менших, ніж я.

В літературі теж є лази.
Проклали їх задля вигоди
Заробітчани-тихолази
Та графомани-всюдиходи.

Він спершу катував себе і мучив,
Якщо комусь, бувало, нападлючить...
Тепер же совість його мучить,
Якщо нікому він не нападлючив.

КРИТИКОВІ І. І.

Колись він радував нас трохи,
А зараз, видно, вже — слабак.
Хоч, правда, спритно ловить блохи
І видає їх за собак.

Лестивця бійся — залоскоче,
А чи приспить у похвальбі,
Занадто вже добра він хоче,
Але єдиному собі.

У молоді свої літа
Він був людина золота.
Тепер уже літа не ті...
Лиш зуби в нього золоті.

КРИТИК-ФЕНОМЕН

Ще світоч і такий бува
(Страшна це, браття, сила):
Він знає жанрів... Цілих два —
Голоблі і кадила.

Один шахрай прилюдно викривав
У шахрахерстві свого сусіда:
Його сушила і пекла обида,
Що той успішніше шахраював.

Такого шанувати треба,
Хто в очі каже правду всім.
Він не вигадує для себе,
А ризикує ще й своїм.

ХИТРУН

Не скаже за, не скаже й проти,
Від нього правди ждати всує.
Немов циркач отой на дроті,
Усе життя він балансує.

АНТОЛОГІЯ
УКРАЇНСЬКОЇ ЕПІГРАМИ

Сергій Воскресенко
(1906 – 1979)

Є в нього щось і добре, й хиже,
Як у дворняги-пса:
Хазяїну він руки лиже,
А гостя покусав.

ЗАЯВА ЧЕСНОГО КАСИРА

Люди добрі, помагайте,
Заберіть од мене касу!..
А мені вже службу дайте
Не таку занадто ласу.

Пробачайте, що тривожу,
Що поробите, як треба.
Більше в касі я не можу:
Не ручуся я за себе...

Піввіку одна його думка живила:
Талантом своїм здивувати світ!
Був певен, що в нього виростуть крила,
А виріс великий живіт.

В'ються лестунці між нами,
Що дістають за лестоці дари, —
Бо знають добре,
Що солодкими словами
Й гадюку можна виманить з нори.

ХАБАРНИК

Хабарник — грабіжник!
Одна в них мета.
Жадоба наживи — їх спільна прикмета.
Різниця між ними хіба тільки та,
Що діє хабарник без пістолета.

АТЕІСТ

Лектор звиятно крушив забобони,
Всіх марновірів здіймав на глум.
До діалектики вічних законів
Апелював цей кум.

Він розправлявся успішно з факірами
Та ворожбитими всіх мастей.
І марновіри ставали невірами,
Луда спадала у них з очей.

А раз тайкома пробиривсь до коханки
(Хоч і з дружиною в нього був лад),
Та, вгледівши кішку, що плигнула з ганку,
Він тут же крутнув і подався назад...

МОНОЛОГ.

«Проснувся.
Голова — як макітра:
Всю ніч грали в карти й пили.
У ліжку — порожня півлітра.
Звалився, не знати й коли...
На тумбі — пігулки віагри.
Цікаво, а Моніка де?!
Таки дремнуло у Гагри
Примхливе моє «лібідЕ».
Казав: «Ідь в Бангкок чи в

Малайзію...».

«Ні, в Гагри!» І сльози — в момент.
Мені ж не підходить Абхазія —
Там путінський контингент,
Держава де-юре не визнана...
Ну, як мені пхатись туди?!
Розприндилась, лялька капризна...
Єй-єй, доведе до біди!
А тут і без того тривога,
Що аж лихоманка трясє:
Напевне, моя кривонога
Дізналась про Моніку все...
Либонь, завела агентуру
Безброва ревнива карга
Чи, може, розляпав хтось здуру,
І це «засікла» Яга.

...Міністри — як сукині діти:
Все зирять, що можна ще вкрасть...
І це не з чортячих пристрійів,
Це справді елітна власть,
Якій наплювати на повір'я,
Йти тільки б плекать ненасить
І, зрештою, щоб Межигір'я
Столицею проголосить...

...Цидул невідписаних — гори.
Тремтить неслухняна рука.
І друга напасть, як на горі:
Надспринтерська «настя швидка»...
Узявся за Указ, що на часі, —
Скачи в туалет «антраша»...
Ех, нащо було ананаси
З ікрою і тортом мішати?

...У дзеркало глянув: о нене!
Обличчя — як кінський кізяк,
Огидно-брунатно-зелене,
Немовби з багноки кирзяк.
Ледь виповз на свіже повітря,
До страусів почувався...
Ця ферма — ідея нехитра.
А скільки я радості мав!
Ось страус, що звється

«Серьожа»...

Бундючний, мов аристократ!
Кепкує над ним вся сторожа:
«Це — перший в Москві дипломат!»
Бува, коли я нездоровий
(Урізав би в морду комусь!),
Погляну — згадаю Лаврова
І сміхом одразу заллюсь...
Отак екзотична пташина
Торує мій шлях до мети:
Сприяє плекати Вкраїну
І власну снагу берегти.

...У флігелі (стиль ренесансу!)
Хропуть — аж вібрують дроті —
Соратники по преферансу —
Меткі горіччані брати.
Нездари тупі та пихаті
(І майже усі «голубі»...);
Прогнав би, та знають багато —
Надійніше мати при собі.
Все п'ють: чи то дощ, чи то віхола...
А нада страну будувати!
О, вже охорода приїхала...
Вставайте, таку вашу мати!»

ЕПІЛОГ.

Втомилась, єй-єй, наша нація,
Хоча ще не видно кінця... **
І брешуть, що адміністрація
Не варта й шкарлупи яйця.

Аскольд БЕГЕБА.
с. Лютіж під Києвом.

* Першодрук із «Недодертого ліричного щоденника» пропалоного безвісти в Карпатах геніального сміхотворця. Рукопис наданий редакції давнім і вірним приятелем поета, видатним українським художником Петром Ткаченком, який знайшов його під столом у коліс знаменитому письменницькому кафе «Еней» після бучного бенкету з нагоди дня народження легендарного патріарха української віршованої сатири Дмитра Молякевича. (Прим. — Ред.)

** Для тих, у кого в часі розквіту Донецької Бандократії відбило памороки, нагадує, що ця алюзія тичеться до класичної поезії Павла Тичини «Один в любов, другий у містику». (Прим. — Авт.)

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Не хвилюйся, друже, риба перевірена! Їсти можна, на котів перевіряли.

Валерій ЧМИРЬОВ

Дмитро СКАЖЕНИК

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

РЕП'ЯШКИ ПАСУТЬ ТЕЛЯ

Якось вранці звіддала
Забрело в поля теля.
І сказали реп'яшки:
«Ми підемо в пастушки».
Стали всі на повний зріст
І вхопилися за хвіст.
Нині в дядька Василя
Реп'яшки пасуть теля.

СМАЧНИЙ СОН

Спить собі на сонці свинка,
І тече у свинки слинка.
Мабуть, зараз сниться свинці,
Що кабан приніс гостинці.

Петро СОРОКА.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Жило собі мале, але дуже гордовите левеня. Ні з ким не товаришувало, нікому не допомагало і навіть рідко коли з ким говорило. Пройде часом повз старшої звирини й хоч би привіталось. Насупить брови і йде собі далі. Старий лось не раз казав: «Ох, і не знаю, що з нього виросте. Таке пихате та норовисте, хоч і ще мале. Важко йому в житті буде».

Якось прогулювалось те левеня між кущами малини, а назустріч ішли два борсучки.

— Давай з тобою дружити, — запропонували ті левеняті.
— Будемо один одному в біді допомагати.

— А яка з вас користь? Що ви можете? Ви ж такі малі та коротконогі, — розсміялося руде.
— Ось подивіться на мене. Бачите, яке я сильне, — і, ставши на весь зріст, пригнуло до землі молодшу осіку. — Так що мені ваша дружба не потрібна, бо ніяка біда не страшна такому дужому левеняті, як я, — додало і подалось собі далі.

Невдовзі підійшло воно до річки і сіло на березі трохи відпочити. Тут звідки не візьмись з густого верболосу з'явився бобер і теж запропонував стати друзями.

— Ще чого! — аж підстрибнуло від обурення молоде левеня. — Такому дужому, як я, якийсь зубатий бобер другом стати хоче. Ні! Ні! Йди у свою річку і дружи там з видрами та ондатрами.

Не образився бобер на свого співрозмовника, бо знав, що ще мале та неосвічене. Прийде колись пора, і зрозуміє, як важливо мати надійних та хороших друзів.

Але ту пору довго чекати не довелося.

Переходило якось левеня через старий, як світ, міст. Його не раз попереджали, що міст трухлявий і можна провалитись. Та левеня не прислухалося до розумних слів. Ішло собі гордо по мосту, аж голову задерло.

Аж тут: «хрусь», «трісь», і впало воно з того мосту в річку. А річка глибока, з високими берегами і високими хвилями. Хлюпалось, бовталось у воді, а вибратись не могло. А річка дедалі глибша та глибша, а хвилі дедалі вищі та вищі. Бачить левеня, що от-от потоне, та й давай кричати: «Допоможіть хто-небудь!». Та хто ж йому допоможе, як ні друзів у нього немає, ні приятелів. Позбігалися звірі та й стоять собі на березі, а у воду ніхто лізти не хоче.

Але із-за старої верби поспішив на допомогу той самий зубатий бобер зі своїми друзями, і всі разом почали штовхати левеня до берега. А з суші два борсучки подали йому довгу гілляку, за яку левеня міцно вхопилося і вистрибнуло на берег. Яким же було його здивування, коли побачило перед собою тих звірят, перед якими вихвалялось своєю силою. Соромно стало тоді йому, бо зрозуміло, що не сила — головне в житті, а міцна дружба, яка в тисячі разів сильніша за будь-яку силу.

Попросило вибачення левеня у своїх рятівників, а потім саме запропонувало стати друзями. Відтоді в лісі завжди можна побачити четверо товаришів — левеня, зубатого бобра та двох коротконогих борсучків.

Василь ТИТЕЧКО.

Валерій ЧМИРЬОВ

Страхине перо не в гусака...

Незважаючи на гарну погоду, багато уболівальників надали перевагу пересидіти дощ удома.

Із газетного звіту про футбольний матч

Фабрика «Рошен» запрошує на роботу двох робітників не старіших 40 років, одного для обгортки, другого для начинки.

З оголошення біля входу на станцію київського метро «Деміївська»

А наш науковий керівник, як шепчуться в кулуарах, працює над проблемою схрещування світлячків із блощицями, аби цих гадів, що тероризують нас у гуртожитку, і в темряві було видно.

Із листа молодого лаборанта до батьків

Переслідуючи хулігана, патрульний поліцейський Микола Кирзяк вистрілював у повітря. Але не вцілюв.

Із кримінальної хроніки

Коли я набравшись мужества позвонив йому в двері з целью прикратити сумашедчу музику він безпердонно вимотюкався і виплинув на мене відро помий, но поллизнувся на них сам і собственою балдою наїхав на ручку ліфта. А тепер каже тоість бреше, що нібито я його спершу привоздив гарячою праскою, а потім полумертвого елозив паршивою мордою по площадці. Не вірте цьому подлому провокатору шо корчить із себе Битховина, а в жизні грає тіко на чужих нервах і розводить антисанітарію в под'єзді.

Із заяви затриманого до поліції

Під час перевезення цирку морем наш трупний любимець тигр «Бенгал» опинився перед загрозою утоплення, тому що появилася страшна качка, і його прийшлося в срочному порядку опустити в трюм. Там він протягом короткого часу заспокоївся, але зате в нього появилася після пережитого такий вовчий апетит, що він до закінчення рейсу зжер усі запаси м'яса, що довелося позичати провізію в капітана корабля. Прошу врахувати цю обставину під час затвердження бюджету на 3-й квартал.

Із службової записки до бухгалтерії пересувного цирку

Зібрав Артур ПРИСТИБАЙ,
м. Переяслав-Хмельницький на Київщині.

Роман ЛАЗОРЕНКО

ПОВІСТЬ ГІБРИДНИХ ЛІТ

(Літопис колишнього донецчанина, а нині смиренного ченця Києво-Перчанського монастиря)

РОКУ 2017-го. САДОВИЙ, ЧОРНОБИЛЬ І МАРС

Кращі роки свого життя ще не так давно молодий і перспективний політик загальнонаціонального масштабу, міський голова Львова Андрій Садовий вимушений був присвятити такому нешляхетному предмету, як вивезення сміття. Специфічний аромат із благословенного міста Лева вже знайомий киянам, жителям Миколаєва і докотився навіть до Донбасу. Імовірно, після звернення Садового по допомогу до Польщі його вдихнуть і наші західні сусіди.

Загалом господареві львівської ратуші, пірнувши в сміттєву тематику на доволі значну глибину, таки вдалося знайти несподіваний рецепт порятунку. «Моя пропозиція дуже проста – у Чорнобильській зоні треба влаштувати резервний полігон для України, який існуватиме на такий екстремальний випадок».

Щоправда, наступного дня Садовий визнав, що спрямувати сміття до Чорнобиля він радив жартома, сказати б, спересердя, а насправді хоче, щоб там було не звалище непотребу, а унікальний заповідник.

Прикро, що такої креативній особистості, як мер Львова, відмовляє притаманний йому розмах у стартапах. Адже можна було домовитися з Ілоном Маском про запуск пробної партії львівського сміття ракетою Falcon 9 на Марс.

А згодом перший контейнер львівського сміття попрямує борознити й далекий міжзоряний простір. А там... Можливо, не мине й багато часу, як у центрі Львова на площі Ринок приземлиться з візитом-відповіддю космічна тарілка і гості, що встигнуть позеленіти від ароматів львівського контейнера-першопрохідця, ввічливо запитають: «Пане Садовий, а де вам побудувати сміттєпереробний завод за останнім словом марсіанської техніки?»

РОКУ 2017-го. БІЛОРУСЬКІ ВЧЕНІ ЯК ВІЧНИЙ ДВИГУН ЛУКАШЕНКА

Довготривалий і звивистий шлях до енергонезалежності більшості бідних на газ і нафту країн. Хтось знаходить, як Україна, альтернативні джерела, хтось переходить на альтернативну енергетику, як Данія, а хтось просто дає завдання вченим – як батечко Лукашенко.

«Ще я хотів би, щоб наші вчені винайшли якесь нове джерело енергії, щоб ми на колінах не повзали навіть перед нашими братами, вимолюючи й випрошуючи у них тонну нафти чи кубометр газу», – наголосив Лукашенко. Ось він, таємний резерв Батечка – вчені. Просто раніше їм ніхто, мабуть, не ставив завдання придумати заміну дорогим вуглеводам.

Безперечно, що натхненні закликом президента білоруські науковці з честю виконають поставлене завдання. Можливо, порятує енергетику країни знаменита білоруська бульба. І за кілька років лукашенківські БЕС (бульбоелектростанції) забезпечать світлом і теплом не тільки свою країну. І добрий, але справедливий Лукашенко буде продавати енергію БЕС утридорога своєму нерозумному східному сусідові.

2017-го. КОГО НЕ ВРЯТУЄ ДІМОН

З початком зороастрійського нового року кремлівські башти геть розхиталися і почали плутати все на світі.

Спершу президент Росії Володимир Путін змушений був провести засідання уряду нібито замість захворілого на грип Дмитра Медведєва.

А трохи згодом прем'єр, котрий раптово «одужав» і приступив до виконання своїх обов'язків, на догідливе запитання про здоров'я несподівано відповів: «А я й не хворів».

Те, що президент Росії бреше, як дихає, відомо давно. А так, щоб прем'єр, не моргнувши оком, публічно спростував уже виголошену ВВП істину, сталося вперше. Отже, росіянам на вибір запропонували, як мінімум, дві «правди». Одна з них путінська, а друга медведєвська. Від такого розмаїття демократії у жителів «країни березового ситцю» голови можуть остаточно зам'якшитися.

(Далі буде)

«КАП-КАП!»

(Натяк на епічну поему)

Після багаторазового підвищення
цін на горілчані вироби меткі поліщуки
знову повернулися до самогонваріння.
В лісах запрацювали численні гуральні.

Факт

Ну хто не був з нас на Поліссі?
Хто не збирав боровиків
І не знайомився у лісі
Серед ожини гущаків

Із самогонними ділками
Та реманентом їхнім, га?
Отож бо, справа ця роками
Нутро своє тут виверга.

Ідеш стежиною, бувало,
Із планом в кошик щось знайти,
Аж раптом ніздрі вчули сало
Та оклик: – Голубе, зайди!

Звертаєш, ручкаєшся щиро,
Взамін отримуєш гранчак,
В яким житнівка свіжа мило
Тобі в горлянку цілить так.

Хиляєш, салом заїдаєш –
І гречно дякуєш за все,
Та й далі стежечку долаєш,
Що в світ краси тебе несе...

Хміль у мізках чимдуж танцює,
В ногах – теплість і жвавий шал.
Аж знову голос збоку чуєш:
– Егей, шановний! Знов привал.

Вручають порцію свіженьку
Тобі у чашці перваку –
Й тобі у душу потихеньку
Чорт цідить порцію гірку.

Язик у роті мліє терпко,
Під ніс підносиш огірка,
Хоч знаєш, що ще недалеко
Є точка не одна така.

Володар бази сивосоку
Благословля: – Живий, дивись!
І нося ти, немов двостволку,
Уже спрямовуєш у вись.

У небі сонечко палає
Та хмарки спалює усі,
Тебе ж надія огортає,
Що вже підкочує таксі.

У віз залазиш із ногами –
І курс – в село, де всі живі,
Де жінка жде тебе з грибами,
А в тебе хміль лиш в голові...

Печальна сіється обнова:
Край почорноблений, війна
Його вбиває бурштинова...
Та з трубок капає мана!

Юрій БЕРЕЗА.

ВИБРИКИ ПЕГАСА

ЗАГАДКА ТАЛАНТУ

Їх в душі не висиділа курка,
Не носила в собі голова
І не грався смисл із ними в жмурки,
А з'явився просто, як слова.

Валерій Грошко

Мій талант не висиділа курка,
Не принесла білка лісова.
Щойно взявся грати я у жмурки,
Як із мене потекли слова.

Так в собі відкрив я дар поета.
Вірші пруть із мене навмання...
Їх друкує наша райгазета,
Часом – і рекламні видання.

Від гостей не зачинити двері –
Стрічі просять вчитель і курсант...
Каже теща: «Бачу я, Валерій,
В тебе, справді, вилупивсь талант».

НЕПРОБИВНЕ КОХАННЯ

Зробила дір в мені без краю
Свинцевих куль жорстока злива.
Та я живий. Бо хто кохає,
Того убити неможливо.

Юрій Луканов

Хоч я не ас в військовій ділі,
Тримаю лиш перо в руці,
Але не раз на грішнім тілі
Носив і гুলі, і синці.

Терпів побої і наругу,
І це траплялося завжди:
Як тільки вип'ю чарку-другу,
То хоч додому не ходи,

Бо на порозі розстріляє...
Така в моїй коханій лють.
Та я живий! Бо хто кохає,
Того і кулі не беруть.

Петро САВЧУК.

Хто з нас, чоловіків, не мріяв хоча
б деякий час побути на самоті.
Я в хорошому, в доброму роз-
умінні цього слова. І ситуації. Ось,
наприклад, у Петра Борщенка все так
і сталося. Він із самісінького ранку по-
тирав руки, кидаючи раз по раз погляд
на годинник. Його дружина терміново
зазбиралася до доньки, залишаючи
благовірного наодинці з телевизором
і холодильником. Від надмірності сво-

О-о... М-м-м... Навіть не пригадую.
З цієї роботою, з цими домашніми
клопотами... Що ж його придумати,
щоб усе було на вищому рівні? Спо-
чатку заглянемо в холодильник... Та-
а-ак, що тут?.. Котлети... А це що? Ага,
запіканка... Ось борщ. А це?.. Каша, чи
що? Узвар є... Ну й добре. Та-ак, а що
ж з культурною програмою? Треба за-
просити когось в гості. Може Віктора
з Людмилою? Треба якось натякнути,

боди той навіть трішки розгубився.
Думки вимальовували привабливу
перспективу...

Та-а-ак, нарешті! Нарешті вона –
довгоочікувана свобода. Воля!!! Дру-
жина поїхала. Попереду вся ніч, весь
суботній день і ніч до недільного ран-
ку. Урр-ра!!! Як я цього бажав! Як давно
я мріяв про таке! Що треба для чоло-
віка в розквіті сил і років? З роками,
треба зізнатися, я таки погарячкував.
Все-таки не юнак. І не молодик. Фото
в паспорті поміняв. Вдруге. Кілька ро-
ків тому. Та все ж – ми козаки! Аякже!
Дух ще ого-го! І сила, і воля... Ну, з
цим я, здається, теж трішки пере...
Того. Хоча, не треба падати духом! Не
треба зациклюватися на роках. Хтось
же видав: «Не роки старять чоловіка,
а пісне сімейне життя!» Відкинемо всі
умовності, поперед усього вихідні! Треба
ретельно все спланувати. Так би мо-
вити, накинути план заходів культур-
но-масового дозвілля. Масовість, вза-
галі-то, і не завадить. Коли я востаннє
«відтягувався» в компанії? А-а-а...

щоби Людка запросила Ленку. Їй про-
стіше, вони ж сестри, а мені буде пара
на вечір.

– Алло, Люд, привіт. А приходьте
сьогодні увечері до мене в гості. Поси-
димо, поговоримо... Як колись. При-
гадуєш? Як це з якого дива? Я сьогодні
холостяку! Одне проханнячко до тебе
буде... Люд, запроси й Ленку... Вона на
мене, мабуть, ображена... Я перед нею
завинив... Як у неї двоє дітей? Невже?..

От час летить! Ти скажи! Шістнад-
цять років, як один день! Наче вчора
все було. Ех, літа ви мої молодії! Може,
до Віруні подзвонити? Та-а-к, десь тут
був її номерок...

– Алло, Вірунчику, привіт. Впізнала?

– Не минуло й сто літ... Чого треба?

– А що це ми такі неприємні? Чого це
ми такі з нервами?

– А може, тебе ще в гості запросити?

– Я не проти!!!

– Обійдешся. Десять років не дзво-
нив, а це... Кажі, чого тобі, бо мені
ніколи... Свекруха в мене лежача...
Приїзди, допоможеш...

КО-КО-КО-КО!

Байка

Крикнув Півень:
– Кукуріку!
Нанесу яєць без ліку!
– І куди ото він гне?
Зніс би вже хоча б одне, –

Обізвався Пес Бровко.
– Нанесу! Ко-ко-ко-ко!
Кури заздритимуть дуже! –
Сів на сідало, натуживсь –
Ледь не трісне голова.
А яєчка – чорта з два.

Півник гребенем трясє:
– Кукуріку! – та й усе...

Так начальство запевняє,
Влазячи у кріселя.
Що ж народ від нього має?
Часто-густо – ні яйця!

Пилип ЮРИК.
м. Запоріжжя.

– Та я той... Я просто... Хотів узнати, як ти...

– Та пішов ти!

Вірка відпадає. Однозначно. Може, до Альбінки? Цікаво, номер не зміни-ла? Давненько я до неї не надзвоню-вав.

– Алло, Альбіночко... Привітик. Це я... Впізнала? Знаю, що впізнала... Чому ти мовчиш? Я ж знаю, що це ти. Я впізнав твій подих... Ти знову збуджу-єшся? Я не забув. А ти? Алло, Альбіноч-ко, пригадуєш, як я тебе називав?... Чи забула? Ну, не мовчи, скажи щось. Моє ти рожеве поросатко...

На тім кінці хтось видав підозріле хрипіння. Неочікувано хрюкнув.

– Ти хто такой? Ти чачему званіш? Клянусь мамой, я тебе найду і зарежу!

Ти диви, якийсь навіжений тип! А може, то я помилився номером? Може, до Григорія зателефонувати? Давно не спілкувалися. Як він там?

– Алло, алло! Це Григорій?

– Д-да! – хтось на тім боці натужно видавив про себе коротку інформацію й гикнув. – Хто ц-це? – явно нетверезим голосом поцікавилися...

Все зрозуміло. З Григорієм нічого не вийде – той уже далеко. Петро взяв сигарети, вийшов на балкон. Закурив. Внизу біля клумби порався двірник Демидич.

– Демидич, випить хочеш? – обі-звався «холостяк».

– Завсігда, з більшим удовольстві-єм, – зі здивованим поглядом відпові-той.

– Давай до мене, – кивнув головою, запрошуючи.

Після розпитої пляшки оковитої, Де-мидич повідав про те, що у його «лю-бимої жінщини» сьогодні іменини.

– Може, погукаємо Люську до нас, а? Вона хороша. – Двірник з надією зазирнув у посоловілі очі господаря.

Той на знак згоди лише кивнув голо-вою і краєм рота випустив хмару тю-тюнового диму.

Люська прийшла не сама. З нею припленталась її подруга зі своїм «ка-валером». За деякий час було випито все, що було, й те, що принесли гості. П'яну Люську взяв сумнів щодо «ка-валера», буцімто він приховав спирт-не. Вона так і заявила, обізвавши того козлом. «Кавалер» зажадав, щоб та від-повіла «за базар», і зацідив їй в око. Де-мидич, як справжній джентльмен, за-ступився за даму і торохнув кривдни-ка чавунною пательнею по голові. Той зсунувся під стіл. Жінки, простуджени-ми, пропито-прокуреними гортанями випустили щось схоже на крик...

– Уби-и-или!!!

Петро весь цей час спав, уткнув-шись в миску з недопалками, і нічого не чув і не бачив.

Вранці його розбудив телефон-ний дзвінок від дружини. Вона пові-домила, що повертається надвечір. Сьогодні... В двері подзвонили. При-йшов напівтверезий двірник – приніс «похмелятор». Зрозумівши, що го-сподар нічого не відає, він розповів про вчорашнє застілля, не вдаючись у подробиці. Потім допоміг навести лад у квартирі та забрати виявлену в ванній кімнаті Люсьчину подругу, яка, на смерть перелякавшись такого розвитку подій, заховалася там та й заснула згодом...

Увечері дружина нічого не запідоз-рила, але з подивом виявила, що всі запаси харчів із холодильника зникли. А з ними – й дві пляшки горілки.

– Я за тобою дуже сумував, – знічено промимрив Петро.

А його очі тимчасом щось дуже пильно вишукували на підлозі.

Володимир РИНДЕНКО.

ЖИТТЄВИЙ ШАНС

Син питає батька:

– Тату, кажуть, що подружнє життя – лотерея. Це правда?

– Ні, сину. В лотереї ти маєш хоча б якийсь примарний шанс.

ЯК ЗАБУТИ?!

Зустріч випускників школи у столиці Ерефії. Вова зустрічає свою класну керівницю:

– Альбіно Семенівно, а пам'ятаєте, яку базгранину на уроках я поров?

– Ще б пак, Володимире Вольфо-вичу, звичайно, пам'ятаю. Хіба таке забувається? Тим паче й учора вас слухала...

ВИСОКІ СТОСУНКИ

Двоє у грязь п'яних москалів повер-таються додому. Один повзе в канаві, другий ледве переставляє ноги, три-маючись за паркан. Той, що вгорі, пи-тає приятеля:

– Вань, а ти міня уважаєш?

Той підіймає голову з багнюки:

– Стьоп, я тобою просто горжусь!

ПОРА ЗВИКАТИ ДО ЗЕМЕЛЬКИ

Прибув додому з донецької «відпуст-ки» псковський Ванька-контрактник. А невдовзі з'ясувалося, що «защитник русского міра» в єнакієвському борде-лі «Юний захаровець» підхопив СНІД. Для підтвердження діагнозу через мі-сяць знову пройшов повне обстежен-ня. Лікар переглянув аналізи, сідає за стіл і заповнює дармову путівку на лікувальні грязі.

– Да зачем мне еті ваши грязі?!

– Спокойно, спокойно, молодой человек! Пора привыкать к земельке...

ВИПАДКОВА ЖЕРТВА КУЛІНАРІЇ

Чоловік приходить з роботи, бачить жінку в сльозах і питає:

– Що сталося, кохана?

– Любий мій, я приготувала тобі ви-шукану вечерю, але мій пес вистриб-нув на стіл і все змегелив!

– Не сумуй, серденько, я куплю тобі другого псика.

Повідомив Семен КОЗОРИЗ.
м. Новгород-Сіверський на Чернігівщині.

Вітаута ЖИЛІНСКАЙТЕ

Мистецтвознавець Трепайтіс замовк, відірвавши очі від рукопису і глянувши в зал: його не слухало жодне вухо! Присутні безсоромно хихотіли, пошепки розповідали анекдоти і, перевалившись через стільці, про щось бурхливо дискутували. Вражений таким неподобством, Трепайтіс довго мовчав, обіпершись на кафедру, але й тоді жодне око не звернуло уваги на його розгублене нещасне обличчя. Нікому не було діла до того, що він так і не доказав про останню роботу скульптора Глибаускаса, в якій «великої ваги монументальність органічно поєднується з легкою композицією».

– І тому, коли ми дивимося на його нову роботу, складається враження, що вона не тільки важить своїх трьох тонн, а навпаки – легка, мов ластівка, що ширяє в небесах...

Саме в цей момент Трепайтіс подивився на аудиторію і переконався, що спілкується зі стінами. Мистецтвознавець повільно опустив руку з фотографією тритонної «ластівки», погортав стосик ще не прочитаних фоліантів і зрозумів, що все це нікому не треба, окрім нього самого і чотирьох його нахлібників. Він ще трохи помовчав, безнадійно зітхнув і почав запопадливо запихати папери в портфель. Тут його охопила досада на скульптора Глибаускаса, чий тритонні монументи, попри пташину легкість, не можуть пробитися до сердець слухачів навіть завдяки його високій майстерності як лектора-мистецтвознавця.

– А цей Глибаускас, – несподівано вихопилося в нього, коли він застібав портфель, – цей Глибаускас, певно, ріжеться десь у преферанс і гадки не має...

Дехто з присутніх насторожився.

– А в що він це грає? – почулося раптом запитання.

– В шахи, – недбало кинув мистецтвознавець, вже тримаючи портфель. – Та й так добре, що навіть власним дітям програє.

– І багато в нього дітей? – запитав інший і прикрикнув на галасливе товариство: – Тихо!

– Двоє синів, – поінформував Трепайтіс. – Старшого не вдалося запхнути на юридичний, так він тепер картоплю в прикордонній заставі чистить, а молодший...

– Чорт забирай, дайте ж людині сказати! – обурився хтось. – Ми слухаємо, слухаємо... – ввічливо і зацікавлено звернувся він до лектора.

– Молодший, від другої дружини, воєни піде в дитячий садок, – закінчив Трепайтіс.

Із залу прилетіла записка – перша за всю лекторську практику нашого мистецтвознавця: «Якому напою надає перевагу графік А. і скільки він може випити одразу?»

– Звичайно, коньяку, – поблажливо усміхнувся Трепайтіс. – А скільки?... Своїми очима не бачив, але авторитетний свідок стверджував, що літра півтора.

Знову передали записку: «Чи правда, що керамік Б., переодягнувшись у бабусю, прогулювався по жіночому пляжу?»

– На жаль, неправда, – винувато розвів руками Трепайтіс.

– Якої довжини борода у художника В.? – вигукнув якийсь прищуватий юнак.

– Тридцять дев'ять сантиметрів, – не моргнувши оком, випалив лектор.

– А вітражист Г. і актриса Д. так живуть чи вже розписалися?

– Розписалися минулого місяця, – знову розчарував слухачів лектор.

– Чи правда, що актриса М. побила таксиста? – наче снігова кучугура громадилися запитання і водночас розширювався світогляд слухачів.

– Кажуть, письменник Н. цигаркою підпалив готель?

– Чи подорожують дублянки?

Записки летіли й летіли – наче зграї качок восени. Очі слухачів блищали, щоки горіли, руки не могли поділитися олівцями...

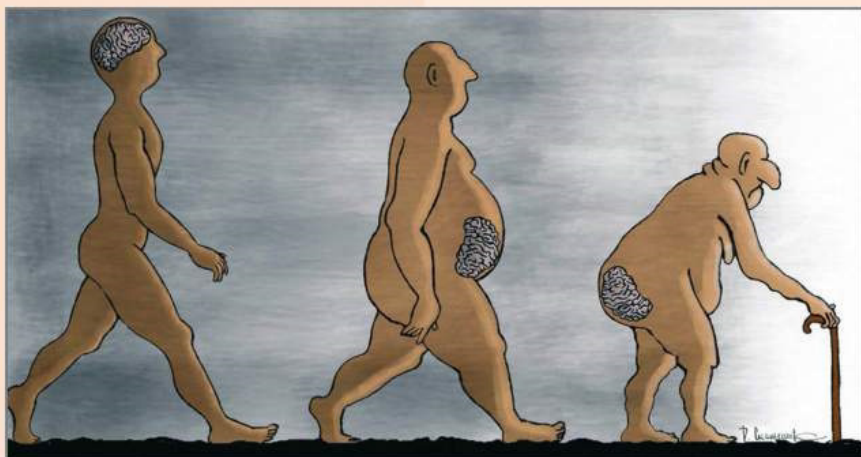
– Панове, панове, – розмахував руками Трепайтіс, наче перевантажений зерном млин крилами. – Я фізично не можу... Про письменника М. можу сказати, що так, підпалив, але не готель. Актриса П. годує собаку шоколадом. Дублянки...

Після такого шаленого успіху Трепайтіс отримав безліч запрошень на нові зустрічі. Нарешті мистецтвознавство як предмет вивчення знайшло стежку до людських сердець.

Переклад з литовської
Тетяни ПУШКАРЕНКО.

По горизонталі: 1. Релігійна громада, що відокремилася від панівної церкви. 4. Генетично модифікований організм – стисло. 5. Орган нюху, який часто встроюють, куди не слід. 7. Умовне зображення земної поверхні. 8. Велике незабудоване місце у місті чи селищі, безпосередньо пов'язане з вулицями. 9. Знаряддя туриста – тимчасове укриття з тканини, рідше з гілля, що напинається на каркас. 11. Витка кущова або деревна тропічна рослина. 12. Пазур на лапі тигра. 15. Гостра суперечка. 19. Він віється від багаття, в якому палахкотять дрова. 21. Авторська примітка в тексті п'єси або газетній статті. 22. Так колись називали лікаря, медика. 23. Рух годинникових стрілок. 25. Рослина-«іжачок» у горщику на підвіконні. 29. Лінія, що окреслює форму предмета, обрис. 32. Злакова рослина, з зерен якої одержують пшоно. 33. Прозорий шаруватий мінерал класу силікатів, що широко використовується в техніці. 34. Знак поштової оплати. 35. Змагання для рисистих і скакових коней. 36. Орган зору. 37. Система умовних знаків або сигналів для передавання відомостей. 38. Напій із кобильного або верблюдячого молока, що перебродило.

По вертикалі: 1. Райцентр Львівської області. 2. Гірська система на сході Центральної Європи, що пролягає територією й України. 3. Великий соковитий запашний плід тропічної рослини, який увінчує зелений «чубчик». 4. Скупчення плодів на одній гілці. 6. Виріб зі шкіри або тканини у формі торбинки з ручками, який носять у руках або на плечах. 8. Літера грецької абетки, 23-тя за ліком, яка в системі грецьких чисел має значення числа 700. 10. Спеціально підготовлений майданчик з укриттям для молотби або просушування зерна. 12. Затичка для пляшки. 13. Підвісна колиска з сітки або парусини, призначена для відпочинку або сну просто неба. 14. Друге за величиною місто в Естонії. 16. Отвір для світла й повітря в стіні приміщення. 17. Страва з рубленого м'яса або товченої картоплі з начинкою, поширено запечена. 18. Величний і помпезний стиль у західноєвропейській архітектурі. 19. Покрівля будівлі. 20. Продукт бджільництва. 24. Спеціально обладнаний майдан для випробування коней. 26. Автозаправна станція. 27. Високе стояче дзеркало. 28. Цінності та майно небіжчика, які передаються його рідним. 29. Весела історія в картинках. 30. «Я єсть ..., якого Правди сила ніким звоєнована ще не була...» – Павло Тичина. 31. Річка, права притока Сіверського Дінця, що протікає територією Харківської області. Так іще називають вудку.

ХРЕСТОСЛІВ ПОВІТРЯНІ МАНДРИ

Склала Олена БЕГМА

Малював Олексій КОХАН

Відповідь на хрестослів «КОТРА ГОДИНА?», уміщений у «Перці» №6.

По горизонталі: 1. Тис. 5. Санаторій. 8. Бактеріологія. 11. Порося. 12. Графин. 14. Епоха. 15. Окапі. 18. Кок. 19. Гін. 20. Стояк. 22. Чагар. 23. Шип. 24. Орк. 25. Укріп. 27. Корал. 28. Ранок. 29. Океан. 30. Горихвістка. 31. Карточка. 32. Кракатау.

По вертикалі: 1. Театр. 2. Слово. 3. Мантия. 4. Фізорг. 6. Калоша. 7. Фігаро. 9. Золотошукач. 10. Шибайголова. 13. Акушерка. 14. Експонат. 16. Ігротека. 17. Анаконда. 21. Курага. 22. Черпак. 26. Пир. 27. Кіт.

Редакція залишає за собою право на літературне редагування надісланих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи й малюнки не повертаються й не рецензуються. Редакція може не поділяти думку автора. За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, редакція відповідальності не несе. Матеріали, позначені літерою «Р», публікуються на комерційній основі.

При передруку посилання на «Перець. Весела республіка» обов'язкове.

ПЕРЕЦЬ ВЕСЕЛА РЕСПУБЛІКА

№ 7 • Липень 2017

КРИСЛОВЛАДНА ГРОМАДА ВЕСЕЛОЇ РЕСПУБЛІКИ «ПЕРЕЦЬ»

ПРЕЗИДЕНТСЬКИЙ КОРПУС

Форма правління авторитарно-демократична

Юрко НЕДАЙМАХУ

(працює на авторитарних засадах

від півночі до обідньої перерви)

Георгій ВІДСЕБЕНЬКО

(працює на демократичних засадах

після щедрого обіду до півночі)

РАДА СМІХОВОЇ БЕЗПЕКИ І ОБОРОНИ

Секретар Ради Сміхової безпеки і оборони (РСБО)

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Народний художник України

ГЕНЕРАЛЬНА СМІХОВА АДМІНІСТРАЦІЯ

Генеральний Сміховий Адміністратор

Юрій ІЩЕНКО

Майстер бюрократичних технологій, улюбленець

чиновницьких кабінетів

ВЕРХОВНА БАЛЯНДРАСНА РАДА

Головний Заводій Верховної Бальяндрасної Ради

Олег ЧОРНОГУЗ

Заслужений діяч мистецтв України

Лідер жорсткої опозиції у Верховній

Бальяндрасній Раді

Петро ПЕРЕБИЙНІС

Заслужений діяч мистецтв України

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ-КАРИКАТУРИСТІВ

Прем'єр-міністри образотворчих просторів

Веселої республіки «Перець»

Олекса ОКО

Заслужений художник України

Володимир СОЛОНЬКО

Народний художник Веселої республіки «Перець»

Валерій ЧМИРЬОВ

Народний художник Веселої республіки «Перець»

ДИПЛОМАТИЧНИЙ КОРПУС

Надзвичайний, Повноважний і Постійно діючий

посол України у Веселій республіці «Перець»

Анатолій ПАЛАМАРЕНКО

Народний артист України

Надзвичайний, Повноважний і Постійно діючий

посол Веселої республіки «Перець» в Україні

Євген ДУДАР

Заслужений діяч мистецтв України,

Сміховий консул Веселої республіки «Перець»

на Українському радіо

Василь ДОВЖИК

Заслужений діяч мистецтв України

Засновник і видавець журналу:

Спеціалізоване видавництво сатирично-

гумористичної літератури «ТОЛОКА».

01103, Київ, вул. Підвисоцького, 3, пом. 3.

Видається з квітня 1922 року.

Свідцтво KB №22246-12146P від 28.07.2016 р.

Телефони редакції:

(044) 284-77-00; (044) 456-63-27

Адреса для електронного листування:

e-mail: red.perets2017@ukr.net

Літературний відділ: perets.vr@ukr.net

Художній відділ: perets.cartoon@ukr.net

Відділ передплати і торгівлі «Книга-поштою»:

тел.: (044) 456-83-27

Головний редактор: **Юрій ЦЕКОВ**

Головний художник: **Олексій КОХАН**

Відповідальний секретар: **Юрій ІЩЕНКО**

Комп'ютерна верстка: **Валерій АРСЕНЮК**

Друк: ТОВ «Інтерконтиненталь-Україна»

(Керівники: **О. М. Дорошенко, В. О. Павловський**)

01021, м. Київ, вул. Інститутська, 16, оф. 1/15.

Свідцтво ДК № 4562 від 13.06. 2013 р.

Замовлення № 11614.

Загальний наклад 14 100 прим.

Підписано до друку 10.07.2017 р.

Формат 60х84 /8. Виходить 1 раз на місяць.

Передплатний індекс 97835. Ціна договірна.

© Перець. Весела республіка. 2017

Поштова адреса — 01103, м. Київ, а/с 67
Електронна пошта — perets.vlaskor@ukr.net